

sinó a incentivar el debat entre les diferents parts implicades. Una necessitat obligada per posar ordre i conèixer l'estat de la investigació, sense oblidar els problemes que comporta.

El sector surer aposta per la qualitat, és el seu segell que marca la diferència, sobretot amb el seu producte estrella, el tap. Cal no oblidar que el 60 per cent dels taps de cava i xampany del món es fan a les comarques gironines. El tap de suro, malgrat els avenços, no acaba de ser abatut per altres productes alternatius, especialment el plàstic. Però no és fàcil, atès que sempre han de fer front al mal anomenat «gust de suro». I encara que s'acusa el tap d'afectar negativament un 5 per cent de totes les ampolles, resulta que les proves fetes diuen que no representen ni l'1 per cent. Però per aconseguir això cal qualitat i uns controls que ho certifiquin.

El sector surer també té futur a nivell forestal. Representa un sector sostenible i ajuda a combatre el foc, dues coses bàsiques per al nostre temps, i més quan es vol mirar d'acabar d'arrodonir amb l'aprofitament del sotabosc i branques dels arbres com a biomassa forestal. Un complement més per afavorir els boscos de suredes. Una aposta que

defensa el mateix Departament de Medi Ambient de la Generalitat per mirar de completar un cercle productiu respectuós amb el medi ambient i d'una gran qualitat.

I tot embolcallat per un municipi, Palafrugell, conscient de la importància del sector per a la vila, com també per a la comarca i Catalunya. Palafrugell, amb aquest congrés –que pensa mantenir, encara que no se sap la seva periodicitat– ha acabat de refermar-se com a capital catalana del

El programa del Congrés era redactat en català, castellà, portuguès, francès i anglès.

suro. Palafrugell té el Museu del Suro, però també és la seu de l'Associació d'Empresaris Surers de Catalunya (Aecork), de l'Institut

Català del Suro i del laboratori Cork Center, que també s'han implicat en el congrés.

Albert Vilar



L'Enric, altra vegada

Amb una exposició al Museu d'Història de Girona i l'edició d'un llibre de Pau Lanao, Carme Vinyoles i Miquel Torns s'ha commemorat el desè aniversari de la mort de l'Enric Marquès, inoblidable amic, compaginador i conseller de redacció d'aquesta *Revista*.

L'exposició i el llibre s'han presentat sota el mateix títol: *Enric Marquès, periodista*. Amb aquesta opció no es tractava pas d'empetir la seva reconeguda personalitat de pintor, sinó de constatar i demostrar que tota la seva capacitat creativa i expressiva responien a una decidida i insubornable voluntat de comunicació. Ara, després d'aquesta doble aproximació, queda molt clar que és en el món de la premsa i de les arts gràfiques –com a escriptor, tipògraf, il·lustrador, dissenyador, compaginador– on es troba, sencer, l'autèntic i veritable Enric Marquès.

L'Enric, en un escrit inèdit, va expressar així el seu ideal i el seu compromís d'artista: «Acostar l'art al poble en formes modificades, científiques o ingènues, dramàtiques o festives, per tal de retrobar el fil de la Comunicació». En això s'ajustava plenament al model dibuixat per Albert Camus quan deia que l'art no és un plaer solitari sinó una eina de relació: «L'artista es forja en un anar i venir perpetu d'ell cap als altres, a mig camí entre la bellesa, de la qual no pot prescindir, i la comunitat, de la qual no es pot apartar».

Perpètuament inquiet i insatisfet, l'Enric no va deixar mai de lluitar visceralment en defensa de les seves conviccions i va maldar, incansable, per plasmar-les i transmetre-les a través de les múltiples vessants de la seva obra. Els qui vam tenir la sort de comptar amb la seva amistat i de tenir-lo a prop com a companys de feina estem contents de comprovar que ha tornat altra vegada, al cap de deu anys, amb la mateixa capacitat de seducció i d'exigència de sempre. L'exposició i el llibre han servit per afinar els trets del seu perfil i per consolidar la vàlua del seu llegat artístic i humà.

Narcís-Jordi Aragó